

Arrest

nr. 250 068 van 26 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat G. GASPART, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeksters, die volgens hun verklaringen België zijn binnengekomen op 21 september 2018 samen met de minderjarige dochter A.P.G. van eerste verzoekster, dienden op 10 december 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 20 juni 2019 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden verzoeksters bij aangetekende brief van 21 juni 2019 ter kennis gebracht.

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van eerste verzoekster, G.C.N.L., luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 10/12/2018

Overdracht CGVS: 31/01/2019

U werd op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) gehoord op 29 maart 2019 van 09u25 tot 14u48 in het bijzijn van een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocaat, meester GASPART, was aanwezig tijdens heel het persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U, G.C.N.L., verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in Bogota op 30 november 1979. Toen u ongeveer 5 jaar oud was verhuisde u met uw familie naar Ibagué, in het Colombiaanse departement Tolima. U hebt daar gewoond met enkele korte onderbrekingen, om een tijdlang in Chili en Barichara (departement Santander) te verblijven. U studeerde architectuur aan de nationale universiteit van Colombia en ging ook in die sector aan het werk. In 2011 kreeg u een dochter, A.P.G. U en de vader van A.P.G. zijn uit elkaar gegaan, en uw dochter woonde bij u. Uw moeder, C.B.Y. (CG-nummer (...) en O.V.-nummer (...)), trok ook bij u in om u te helpen in het huishouden. Vanaf 2016 bent u politiek actief: u was activiste voor MAIS (Movimiento Alternativo Indígena y Social) en werkte samen met de burgemeester van Ibagué, G.A.J. Vanaf januari 2018 voerde u ook campagne voor de gelieerde beweging Colombia Humana van presidentskandidaat G.P. Uw taken situeerden zich vooral op het vlak van logistiek en communicatie. In de aanloop naar de presidentsverkiezingen ging u met de inheemse leider L.E.A. campagne voeren in het Amazonegebied. De verkiezingen vonden plaats in een gepolariseerd klimaat. Tijdens de campagne was u dan ook geregeld slachtoffer van verbaal geweld. Ook de reclame die u aan uw huis ophing werd vaak beschadigd. U begon te vrezen dat u wel eens fysiek zou kunnen aangevallen worden. Op 17 juni 2018 verloor G.P. de verkiezingen. Toen u zich op 22 juni 2018 klaarmaakte voor een meeting met de burgemeester waarin u een job zou worden aangeboden, ontdekte u dat er iemand een dreigbrief onder uw deur had geschoven. In deze brief, afkomstig van de "Aguilas Negras", stond dat u moest stoppen met uw activiteiten en samen met uw inwonende moeder en dochter uit de stad moest vertrekken, zoniet zou men u uitroepen tot militair doelwit. U kwam die dag niet buiten, en nam ook de telefoon niet op. U belde zelf naar uw broer en vroeg hem om de volgende dag om 5 uur 's ochtends langs te komen, wat die ook deed. Jullie verlieten het appartement en trokken in bij uw broer in Ibagué. Daar verbleven jullie tot in september, toen jullie verhuisden naar Bogota, waar uw andere broer woont. U stond in contact met een Belgische architect en u reisde daarom samen met uw dochter en moeder met het vliegtuig naar België, waar u toekwam op 21 september 2018. Op 10 december 2018 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer naar Colombia dat u door de "Aguilas Negras" zou worden vermoord.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: uw paspoort, het paspoort van uw dochter, uw geboorteakte en die van uw dochter, uw diploma's, documenten betreffende uw werk en uw lidkaart van de vakvereniging voor architecten, persartikels over politiek gemotiveerde bedreigingen in Colombia, foto's van de kiescampagne in 2018 waaraan u deelnam, bevestigingsbrieven van uw inzet tijdens de kiescampagne, een dreigbrief van de "Aguilas Negras", de ouderlijke toestemming van de vader van uw dochter om Colombia te verlaten, vliegtuigtickets van uzelf en uw dochter, en een flyer van een manifestatie in Brussel voor vrede en mensenrechten in Colombia.

Uw moeder heeft volgende documenten neergelegd: haar eigen paspoort, haar geboorteakte en haar huwelijksakte.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat uw verzoek om internationale bescherming een laattijdig karakter vertoont. U bent op 21 september 2018 in België toegekomen, maar uit het administratief dossier blijkt dat u pas op 16 november 2018 de pre-screening hebt doorlopen om op 10 december 2018 het verzoek te kunnen indienen. Het is vreemd dat u, die verklaart naar België te zijn afgereisd omdat u voor uw leven vreesde (CGVS, p.12,18), zo lang zou talmen om bescherming te zoeken. Uw uitleg als zou u in België moeten wachten op een afspraak met een ngo om u wegwijs te maken in de procedure kan niet volstaan aangezien u in België een vriend hebt wonen, J.P., op wiens advies u naar België bent gekomen (CGVS, p.11,18) en die u derhalve deze informatie ook had kunnen bezorgen. Dat u niet zo snel mogelijk bescherming probeerde verkrijgen ondermijnt in ernstige mate de door jullie beweerde vrees die aan de basis ligt van het verzoek om internationale bescherming.

Voorts dient gewezen te worden op inconsistenties die uw beweerde vrees verder ondermijnen. Om te beginnen is het bijzonder merkwaardig dat u na het ontvangen van de dreigbrief, de aanleiding tot uw vlucht uit Colombia, nog drie maanden in Ibagué bent blijven wonen, zij het op het adres van uw broer. U bent immers pas in september 2018 naar uw andere broer in Bogota getrokken (CGVS, p.12). Dat u een vrees voor uw leven inroept gebaseerd op een dreigbrief waarin u wordt opgedragen om Ibagué te verlaten valt moeilijk te rijmen met een maandenlang verblijf in dezelfde stad. Dit geldt des te meer daar uw andere broer in Bogota woont (CGVS, p.10), een stad die u geregeld bezocht om er deel te nemen aan vergaderingen en marsen (CGVS, p.15) en waar u een paspoort bent gaan halen in 2015 omdat alles er sneller gaat (CGVS, p.16). Al deze zaken doen toch vermoeden dat u voldoende vertrouwd bent met de hoofdstad om er al dan niet op tijdelijke basis te gaan schuilen voor het gevaar dat u zegt te vrezen. De vraag rijst trouwens ook waarom u in september 2018 plots toch besloot om Ibagué te verlaten, aangezien u na de dreigbrief die u had ontvangen in juni 2018 nooit meer iets hebt gehoord van de Aguilas Negras (CGVS, p.16), net zomin als uw familie (CGVS, p.16).

Overigens hebt u gedurende die periode ook geen andere stappen gezet om hulp of bescherming te zoeken. Daar waar het commissariaat-generaal er eventueel begrip voor zou kunnen opbrengen dat u geen klacht wilde indienen bij de politie omdat dit u werd verboden in de dreigbrief, valt toch moeilijk te aanvaarden dat u ook geen enkele andere stap hebt gezet. U werkt al sinds 2016 samen met de burgemeester, die net als u lid is van MAIS (CGVS, p.8) en die van plan was om u een job aan te bieden (CGVS, p.12). Hoewel u denkt dat de burgemeester zou kunnen optreden tegen de Aguilas Negras weet u niet of hij echt iets deed (CGVS, p. 17) en u hebt na de dreigbrief niet met hem gesproken over de situatie waarin u zich bevond (CGVS, p.13). Ondanks de talrijke artikels die u hebt neergelegd waaruit blijkt dat dergelijke dreigementen vaak voorkomen in Colombia, hebt u ook geen hulp of advies gevraagd aan de politieke bewegingen MAIS en Colombia Humana (CGVS, p.14). Aangezien u ook bij die twee bewegingen hooggeplaatste personen kent (CGVS, p.4,5) en u door uw politieke activiteiten in de problemen geraakte, is het zeer merkwaardig dat u dat hebt nagelaten. Het mag redelijkerwijs verondersteld worden dat doorwinterde politici en activisten van MAIS en Colombia Humana ervaring hebben met dit soort situatie en u met raad en daad zouden kunnen bijstaan. Dat u helemaal klaar was met de politiek en niet meer met hen wilde spreken (CGVS, p.14) weegt zeer licht als uitleg. U voegt er ook aan toe dat u moest denken aan de veiligheid van uw dochter en moeder (CGVS, p.14) iets wat zoals eerder vastgesteld kennelijk niet zo ver ging dat u de stad Ibagué zou verlaten, en daarom sterk gerelativeerd moet worden. In elk geval ondermijnt uw gedrag de door u beweerde vrees. Zelfs in het getuigschrift dat voor u werd geschreven door de campagnedirecteur van G.P. op 19 februari 2019, dus ruim nadat u in België een verzoek tot internationale bescherming had ingediend op basis van uw politieke activiteiten, wordt geen enkele melding gemaakt van enige problemen die u daardoor had ondervonden (CGVS, p.17). U zou na aankomst in België nochtans wel hebben verteld aan de campagnedirecteur dat u doodsb bedreigingen kreeg, volgens uw moeder (CGVS moeder, p.10). U bevestigt dat zelf ook (CGVS, p.17). Zelfs in dat geval blijft de vaststelling dat u geen enkel stuk hebt voorgelegd waarin vermeld wordt dat u problemen hebt gekend door uw politieke activiteiten. Aangezien een anonieme dreigbrief door eender wie geschreven kan zijn en de echtheid ervan op geen enkele manier kan worden nagegaan, dient te worden besloten dat bovenstaande vaststellingen over het gebrek aan bevestiging in ernstige mate afbreuk doen aan uw geloofwaardigheid.

De vrees die u inroept wordt verder gerelativeerd door de vaststelling dat u volstrekt niet op de hoogte bent van andere activisten of politici die door de Aguilas Negras werden geviséerd (CGVS, p.17-18).

Het is zeer vreemd dat u niet op de hoogte bent van de situatie in Ibagué, zeker omdat u daar nog enkele maanden bent gebleven. Dat u speculeert dat u niet de enige was die werd bedreigd maar dat mensen dergelijke dreigementen voor zich houden (CGVS, p.18) neemt niet weg dat u kennelijk geen enkele poging hebt ondernomen om te weten te komen wie de Aguilas Negras nog in het vizier hadden, wat u zou toelaten om in te schatten hoe acuut de dreiging voor iemand in uw positie was. Deze desinteresse in het lot van uw medestanders wekt verwondering, aangezien inderdaad niet in te zien valt dat u als enige zou zijn bedreigd. U was immers niet de enige activiste in Ibagué, en duidelijk minder hooggeplaatst dan de burgemeester en zijn entourage die uw ideologie delen (CGVS, p.8). Het eerste artikel dat u hebt neergelegd verwijst trouwens naar een algemene bedreiging die, blijkens de informatie die is toegevoegd aan het administratieve dossier, naar de e-mailadressen van lokale leiders werd gestuurd waarna de organisaties waarvan ze lid waren van de burgemeester eisten dat die de veiligheid van alle leden zeker zou stellen. In die context moet er sinds 24 mei 2018, de datum dat dit communiqué werd uitgestuurd, toch gesproken zijn over de dreiging vanuit de Aguilas Negras. Dat u enerzijds verwijst naar de algemene situatie door persartikels neer te leggen, maar kennelijk niet op de hoogte bent van de toestand voor uw vertrek, is een laatste punt dat uw geloofwaardigheid schaadt.

De som van al deze vaststellingen betekent dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u daadwerkelijk werd bedreigd omwille van uw politieke activiteiten. Volledigheidshalve kan daaraan worden toegevoegd dat zelfs indien er geloof gehecht zou worden aan deze dreigbrief, quod non, in de brief staat dat u de stad moet verlaten, hetgeen u uiteindelijk ook hebt gedaan. Aangezien u hebt gedaan wat er van u werd geëist en noch u, noch uw familie nog hebben gehoord van de Aguilas Negras (CGVS, p.16) hoewel uw moeder verklaart dat de Aguilas Negras alles te weten komen van wat er reilt en zeilt in Ibagué (CGVS moeder, p.9) zou niets doen geloven dat de Aguilas Negras nog steeds naar u op zoek zijn. Gevraagd naar de redenen dat u gelooft dat dit wel zo zou zijn geeft u toe dat u geen concrete redenen hebt om dit te denken, maar dat u op de lijst van de Aguilas Negras zou staan en deze organisatie actief is over heel Colombia (CGVS, p.16). Wat er ook van zij, u zou eventuele problemen in Ibagué kunnen vermijden door u bij terugkeer naar Colombia in de hoofdstad Bogotá te vestigen.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

Het Commissariaat-generaal ontkent op basis van uw verklaringen en de door u neergelegde documenten niet dat u politiek actief bent geweest in Colombia. Louter dit politiek activisme volstaat echter niet om in hoofde een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen, aangezien u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u omwille van deze bezigheden problemen hebt gekend in Colombia.

De overige documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. De paspoorten, geboortektes, huwelijksakte en ouderlijke toestemming tonen jullie identiteit, nationaliteit en burgerlijke staat aan, dewelke niet worden betwist. De door u neergelegde diploma's en diverse document betreffende uw werk als architect houden geen verband met de door u ingeroepen feiten. De persartikels die u hebt neergelegd handelen over de algemene situatie in Colombia, en niet over de door u ingeroepen feiten. De foto's van de kiescampagne, de bevestigingsbrieven en de flyer die u hebt neergelegd tonen uw politieke profiel aan, hetgeen ook niet wordt betwist in deze beslissing. De vliegtuigtickets tenslotte houden ook geen verband met de door u ingeroepen vrees.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers kunnen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend krijgen op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia werd het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015 in rekening genomen. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Colombiaan een

complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Zowel uit voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines, als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt bovendien duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia.

Het Commissariaat-generaal benadrukt vervolgens dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het departement Tolima. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich, zo u dat zou wensen, ook in de hoofdstad Bogota kunt vestigen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Bogota actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Colombiaanse steden vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u bent afgestudeerd als architect (CGVS, p.5) en dat u zelfs een eigen architectenbureau runt in Colombia (CGVS, p.6). Uw ervaring in dat beroep toont u ook aan met de documenten die u neerlegt. Zoals hierboven reeds opgemerkt verklaart u af en toe naar Bogota te zijn gereisd (CGVS, p.15) en dat uw broer daar nog steeds woont (CGVS, p.10). Jullie zijn bij uw broer verbleven op weg naar België (CGVS, p.12) en dus mag worden aangenomen dat hij bereid is om uw hervestiging in die stad te ondersteunen bij een eventuele terugkeer. U bent gevraagd of het voor u mogelijk zou zijn om in Bogota te wonen en werken en er bescherming te verkrijgen, en geeft als antwoord dat u zich overal in Colombia onveilig voelt omdat de Aguilas Negras over heel het land actief zijn en worden geholpen door de politie en de autoriteiten. Aangezien uw vrees jegens de Aguilas Negras niet aannemelijk werd bevonden, staat deze een hervestiging in de hoofdstad niet in de weg.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van tweede verzoekster, C.B.Y., luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 10/12/2018

Overdracht CGVS: 31/01/2019

U werd op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) gehoord op 29 maart 2019 van 12u07 tot 14u03 in het bijzijn van een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocaat, meester GASPART, was aanwezig tijdens heel het persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U, C.B.Y., verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 23 december 1961 in Ibagué. U bent samen uw dochter G.C.N.L. (CG-nummer (...)) en O.V.nummer (...)) in België. Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw dochter G.C.N.L., gezien u zich op de asielmotieven van uw dochter baseert (zie ook hieronder):

[idem bestreden beslissing eerste verzoekster]

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw dochter de vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw dochter en bijgevolg wordt in uw geval dezelfde beslissing genomen. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw dochter die u hieronder kunt lezen:

[idem bestreden beslissing eerste verzoekster]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Het verzoekschrift voert een schending aan van de volgende bepalingen:

- "- de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève;*
- artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen, het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen en de beslissing op een nauwkeurige wijze voor te bereiden en op pertinente informatie te doen berusten);*
- de materiële motiveringsplicht;*
- beoordelingsfout."*

Na een theoretische toelichting, geven verzoeksters *in casu* aan niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissingen. Zij voeren aan dat zowel uit de bestreden beslissingen als uit de procedure daaraan voorafgaand blijkt dat de commissaris-generaal hun dossier *"onzorgvuldig en met onvoldoende sérieux"* behandelt en beoordeeld heeft.

Wat de *"vrees voor vervolging en ernstige schade betreft"*, voeren zij vooreerst aan dat de kern van de feiten die eerste verzoekster aanhaalt, zijnde het feit dat zij een dreigbrief ontvangen heeft, *"amper aan bod is gekomen"*. Bovendien werd onvoldoende rekening gehouden met haar profiel en de context in Colombia voor personen met dit profiel.

Verzoeksters stellen in dit verband dat zij tijdens de persoonlijke onderhouden amper bevraagd werden over *"de feiten van de bedreigingen, de omstandigheden van het ontvangen van de dreigbrief, de reactie*

van verzoekster, de beslissingen die zij moesten nemen, enz.” Zij menen dat zij hierdoor de kans niet hebben gekregen om de commissaris-generaal ervan te overtuigen dat zij daadwerkelijk op 22 juni 2018 een dreigbrief ontvingen. Zij benadrukken dat van de commissaris-generaal, in het kader van zijn samenwerkingsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, nochtans kan worden verwacht dat hij *“onderwerpen aansnijdt die centraal staan”* voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Te meer nu op het eerste zicht, de spontaan door hen afgelegde verklaringen perfect samenhangend en coherent zijn tussen elkaar en ook in vergelijking met hun verklaringen bij aanvang van de procedure, alsook dat hun verklaringen doorleefd zijn. Dit zijn volgens hen eerste aanwijzingen van de geloofwaardigheid van hun verklaringen met betrekking tot het ontvangen van de dreigbrief. De commissaris-generaal heeft zich *“gefocust”* op de handelingen van eerste verzoekster na het ontvangen van de dreigbrief om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas zonder de feiten zelf te onderzoeken, aldus verzoeksters.

Waar de bestreden beslissingen stellen dat de geloofwaardigheid van de bedreigingen wordt ondermijnd door de vaststelling dat verzoeksters nog drie maanden in Ibagué verbleven, wijzen zij erop dat geen vragen werden gesteld of aandacht besteed aan de omstandigheden van dit verblijf. Eerste verzoekster stelde tijdens haar persoonlijk onderhoud dat zij niet meer naar haar appartement is teruggekeerd en dat zij haar dochter uit school heeft gehaald. Aldus leefden zij helemaal ondergedoken in Ibagué, voor een periode van iets meer dan twee maanden. Verzoeksters lichten bovendien nog toe dat: *“Het was voor verzoekster moeilijker om bij de broer van eerste verzoeker sneller te gaan wonen in Bogota aangezien hij weinig plaats heeft, met zijn eigen familie woont en ook dat de broer van eerste verzoekster niet de zoon is van de tweede verzoekster. Het is dus een broer via vaderskant en niet via moederskant. Het is trouwens tijdens het verblijf in Ibagué dat zij een duurzame oplossing moesten vinden. Hun verblijf was toen onbeperkt in de tijd. In Bogota zijn verzoeksters gegaan toen zij al een perspectief hadden om het land te verlaten. In deze perspectief was tijdelijk en precair onthaal bij de halve broer van eerste verzoekster wel een mogelijkheid.”*

Verzoeksters benadrukken verder dat de lange duur van hun verblijf in Colombia ook nog te wijten is aan de stappen die zij moesten afleggen om de reis naar België voor te bereiden.

Waar de bestreden beslissingen stellen dat het ongeloofwaardig is dat eerste verzoekster geen melding heeft gemaakt van de bedreiging aan de politieke bewegingen waar zij actief was, benadrukken verzoeksters andermaal dat zij ondergedoken leefden in Ibagué en dat de dochter van eerste verzoekster niet meer naar school ging. Daarnaast citeren zij uit de verklaringen van eerste verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud en lichten hierbij toe dat *“de interpretatie van de verklaringen die verzoekster aflegt [moet] genuanceerd wordt. In het bijzonder kan men deze verklaringen niet lezen als twee verschillende redenen maar als één enkele redenen. Zij moest een afweging doen tussen haar politiek engagement en de veiligheid van haar familie.”* Uit haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dan ook dat eerste verzoekster *“impulsief [heeft] beslist dat de veiligheid van haar familie belangrijker was dan haar eigen politiek engagement, wat helemaal niet licht weegt als uitleg en niet tegenstrijdig is met haar verblijf ondergedoken in Ibagué gedurende drie maanden. Daarnaast toont haar reactie aan dat zij de bedreigingen serieus nam vanaf het begin en dat zij daarna handelde om het risico zo klein mogelijk te houden door zich te conformeren aan wat er van haar opgeëist werd, nl. haar activiteiten stopzetten en het bestaan en de inhoud van dreigbrief aan niemand melden.”*

Verzoeksters menen nog dat de redenering van de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen tegenstrijdig is en lichten hierbij toe: *“Hij toont begrip voor het feit dat verzoekster geen melding ging maken bij de autoriteiten omdat dit in de dreigbrief werd verboden. Echter wordt in de dreigbrief gesteld 'No denuncia serapeorpara usted, vrij vertaalt 'meld dit niet het zou erger voor u zijn'. Dat gaat niet specifiek over het verbieden van een klacht aan de autoriteiten, maar over een algemeen verbod van het melden van het krijgen van een dreigbrief.”* Verzoeksters menen dat dit tevens kan blijken uit hun verklaringen tijdens de persoonlijke onderhouds, waaruit zij citeren. Zij achten aldus de motivering in de bestreden beslissingen tegenstrijdig waar deze enerzijds stellen dat de inhoud van de dreigbrief een verklaringen biedt voor het feit dat zij de bedreigingen niet gemeld hebben aan de autoriteiten, doch dit anderzijds geen verklaring kan bieden voor het feit dat zij de bedreigingen niet gemeld hebben aan de politieke bewegingen waar eerste verzoekster actief was.

Verzoeksters achten het in dezelfde optiek verder niet *“onlogisch”* doch wel *“perfect coherent”* dat eerste verzoekster de bedreigingen pas zou melden toen zij reeds in België waren omdat zij van mening is dat haar familie hier in veiligheid verkeert.

Verzoeksters lichten verder nog toe als volgt:

“Dat mogelijks zou kunnen worden gesteld dat het inderdaad nuttig zou kunnen zijn om de bedreigingen aan de politieke beweging te melden doet geen afbreuk aan het feit dat de handelingen van verzoekster die het niet meldt ook als rationeel beschouwd moet zijn: zij geeft toe aan de eisen in de dreigbrief omdat dit volgens haar de beste middel is om haar familie niet nog meer in gevaar te brengen totdat zij in België komt. Deze houding is coherent aangezien de prioriteit van verzoekster op dat ogenblik helemaal niets te maken heeft met een politiek engagement of met politieke doelen maar enkel met de nood die zij heeft om haar familie te beschermen. De bedreigingen die zij kreeg heeft zij dus zo geheim mogelijk gehouden. Hoewel beide handelingen rationeel te bestempelen zijn kan verwerende partij niet besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het heel relaas louter omdat verzoeker de bedreigingen die zij kreeg niet onmiddellijk aan haar politiek partij meldde, maar dit pas in België heeft gedaan. Zeker aangezien haar politiek engagement en profiel niet betwist wordt en er rond de feiten zelf geen enkel onderzoek van geloofwaardigheid werd gedaan.”

Verzoeksters menen verder dat het feit dat eerste verzoekster “geen naam van een individu” kan geven, niet toelaat om te besluiten dat haar relaas ongeloofwaardig is. Zij wijzen erop dat hierboven reeds werd uiteengezet waarom het een rationele eerste reactie is om de bedreiging zo geheim mogelijk te houden. Zij citeren tevens uit de verklaringen van eerste verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud waaruit volgens hen blijkt dat dit een algemene houding is van bedreigde personen.

Verzoeksters lichten in dit verband ook nog toe dat het in de Colombiaanse context niet ongeloofwaardig is dat verzoekster niet kan verwijzen naar andere individuen die bedreigingen krijgen. Zij lichten dit toe als volgt:

“Dat individuele personen liever niet laten weten dat zij persoonlijk werden bedreigd blijkt ook uit de door het CGVS gevoegde perscommuniqué over de bedreigingen in Tolima van 22 mei 2018 (zie administratief dossier). Hieruit blijkt het dat het de organisaties die lid van Colombia Humana zijn die wel publiek kunnen maken dat er bedreigingen tegen hun leden waren, maar zonder enig individu te noemen. Zij stellen ook dat zij in het verleden meerdere keren aan de autoriteiten hebben gemeld dat er bedreigingen waren met informatie voor onderzoek, maar dat er tot nu toe geen enkel resultaat blijkt te zijn en zij eisen bescherming van de burgemeester van Ibagué, Guillermo Alfonso Jaramillo, en de gouverneur van Tolima, Oscar Barreto Quiroga, zij eisen onderzoek van het parket en bescherming van de Colombiaanse regering.

Zowel Colombia Humana als MAIS zijn koepelorganisaties, zijnde verenigingen van verschillende organisaties. Het politiek engagement van verzoekster is persoonlijk. Zij is een individu die politiek actief is maar vertegenwoordigd geen organisatie, noch in Colombia Humana, noch in MAIS.

In het Colombiaans context is het niet ongeloofwaardig dat verzoekster niet kan verwijzen naar individuen die ook bedreigingen kregen.

Hieruit blijkt heel duidelijk dat noch een individu, zoals verzoekster, noch een organisatie in staat is om bescherming te krijgen of te bieden, aangezien deze organisaties zelf zo beperkt zijn in hun middelen dat zij het niets anders kunnen doen dan het uitblijven van een bescherming aan de bedreigde personen aan te kaarten.”

Verzoeksters menen dat hetgeen voorafgaat tevens nog een verklaring biedt voor het feit dat eerste verzoekster de ondergane bedreigingen niet meldde aan Colombia Humana, gezien zij zouden zeggen dat zij niets voor haar konden doen en haar zouden doorverwijzen naar de autoriteiten. Verzoeksters menen trouwens dat dit exact is wat gebeurde toen zij contact opnamen met M.E.H.R., van wie zij een attest neerleggen (verzoekschrift, stuk 4). Zij benadrukken dat hij aan eerste verzoekster aanraadt om contact op te nemen met de beweging Colombia Humana Tolima. Verzoeksters wijzen erop dat het door hen neergelegde attest van M.E.H.R. bevestigt dat eerste verzoekster actief was tijdens het electoraal proces van 2018, dat hij op de hoogte werd gebracht dat verzoekster het land ontvluchtte omwille van bedreigingen tegen haar en haar familie, dat verzoekster hem contacteerde eind december en hij haar adviseerde om een klacht bij de bevoegde diensten in te dienen en de sectie van Tolima van Colombia Humana te contacteren. Zij benadrukken verder dat eerste verzoekster niet gevraagd heeft dat M.E.H.R. de door haar ondergane bedreigingen zou bevestigen in het eerste attest dat zij neerlegde, gezien zij dit attest neerlegde ter staving van haar politieke activiteiten en dacht dat het neerleggen van de dreigbrief voldoende overtuigend bewijs was.

Verzoeksters lichten verder toe dat eerste verzoekster in december 2018 haar problemen heeft gemeld aan Colombia Humana, met een kopie van de dreigbrief die zij ontving (verzoekschrift, stuk 5), doch dat zij nooit antwoord heeft gekregen op haar email. Dit bevestigt volgens verzoekster dat deze organisatie niets voor haar kon doen.

Verzoeksters stellen nog dat eerste verzoekster geprobeerd heeft om online een klacht in te dienen, doch dit onmogelijk was gezien er online slechts voor enkele infracties, die vermeldt staan in de door haar neergelegde informatie (verzoekschrift, stuk 5), klacht kan ingediend worden. Eerste verzoekster heeft op 20 januari 2019 een klacht ingediend op basis van afpersing omdat dit het dichtste was van wat haar overkwam en heeft uitgelegd in haar klacht dat zij eigenlijk slachtoffer was van bedreigingen. Zij heeft deze klacht ook aan Colombia Humana doorgestuurd (verzoekschrift, stuk 7). Op 23 januari 2019 heeft zij een antwoord gekregen van de politie (verzoekschrift, stuk 8) waarin er haar werd gezegd dat zij het had over een gebeurtenis dat niet inbegrepen is in de misdaden die online aangeklaagd kunnen worden en dat er haar aangeraden wordt om persoonlijk contact op te nemen met de politie of het parket. Eerste verzoekster heeft vervolgens nog gevraagd hoe het mogelijk zou zijn om een klacht online in te dienen aangezien zij niet meer in Colombia aanwezig is, doch heeft geen antwoord ontvangen op deze vraag. Verzoeksters lichten toe dat eerste verzoekster dit niet vermeld heeft tijdens haar persoonlijk onderhoud omdat zij nooit een antwoord kreeg op haar mail naar Colombia Humana en omdat zij een klacht heeft ingediend tegen afpersing terwijl zij werd bedreigd. Zij werd geadviseerd dat *“dit niet zou kunnen helpen overtuigen en misschien zelf een negatief effect zou kunnen hebben”*, doch meent dat dit kan worden uitgelegd door het feit dat zij geen mogelijkheid had om online bedreigingen aan te klagen, zoals blijkt uit de door haar neergelegde informatie.

Verzoeksters wijzen verder op een attest van G.B., senator in Colombia, dat de ondergane bedreiging verder kan bevestigen (verzoekschrift, stuk 9). G.B. bevestigt in zijn attest de activiteiten van eerste verzoekster tijdens de campagne, alsook dat zij omwille van haar politieke activiteiten werd bedreigd en het land moest verlaten. Daarna bevestigt hij dat leden van de politieke beweging Colombia Humana bedreigd en vermoord werden in 2018 en 2019.

Verzoeksters besluiten dat: *“Al deze documenten en getuigenissen zijn sterke aanwijzingen van de realiteit van de bedreigingen die verzoekster in Colombia kreeg van de Aguilas Negras en moeten in overweging genomen worden. Wanneer deze niet zo snel mogelijk ingediend werden werd er een uitleg voor gegeven.*

De argumenten van het CGVS die overeenstemmen met niet gefundeerde verwachtingen wegen weinig tegenover het duidelijk profiel, de geloofwaardige verklaringen en de neergelegde documenten.”

Verzoeksters wensen verder te melden dat de broer van eerste verzoekster *“vreemde oproepen”* krijgt waarin naar informatie wordt gevraagd over eerste verzoekster. Haar broer heeft één van de oproepen opgenomen en verzoeksters citeren in hun verzoekschrift uit de transcriptie van deze oproep. Zij lichten toe dat de beller de broer van eerste verzoekster informatie vraagt over haar, voor iets persoonlijk, doch anoniem belt, zonder een naam of boodschap achter te laten.

Verzoeksters benadrukken nog dat eerste verzoekster haar politieke activiteiten in België verderzet, die zij staft met foto's van zichzelf tijdens acties van Colombia Humana en in het bijzijn van belangrijke figuren van deze beweging (verzoekschrift, stuk 10).

Verzoeksters besluiten dat de ontvangen bedreigingen van de organisatie Aguilas Negras omwille van de politieke activiteiten van eerste verzoekster geloofwaardig moeten worden geacht. Zij benadrukken verder dat de algemeen beschikbare informatie over Colombia hun geloofwaardigheid versterkt. Zij citeren in dit verband uit een rapport van de Colombiaanse *“defensor del Pueblo”* van april 2019 (verzoekschrift, stuk 11), die stelt dat de veiligheidssituatie in Colombia evolueert en dat het geweld tegen de sociale leaders en verdedigers van mensenrechten toenam, alsook dat de daders straffeloos hun misdaden plegen. Het electoraal proces in het jaar 2018 heeft het risico nog verhoogd voor voormelde personen, zij werden constant geïntimideerd om hen tot zwijgen te brengen. Deze situatie heeft vooral impact heeft gehad op de bewegingen van de oppositie en nieuwe politieke partijen. Hij stelt dat er onder andere in het departement Tolima *“het risico voortvloeit uit de progresie van het territoriaal controle dat gewonnen wordt door gewapende groeperingen”*. Hij citeert expliciet de Aguilas Negras als dader van intimidaties, bedreigingen en moorden op sociale leiders en mensenrechtenverdedigers. Hij licht ook toe dat het electoraal proces van 2018 doorslaggevend is geweest voor de risico's, voor de kandidaten, maar ook gewone personen die aan de campagne deelnemen. In het bijzonder kaart hij het feit aan dat er bijzonder veel aanvallen gepleegd werden tegen *“nieuwe politieke uitdrukkingen”* zoals Colombia Humana. Verzoeksters menen dat de commissaris-generaal, *“wiens COI Focus van juni 2018 dateert”*, onvoldoende rekening heeft gehouden met deze actuele landeninformatie bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van hun relaas.

Wat de "[b]escherming vanwege de Colombiaanse autoriteiten en uitputting van nationale rechtsmiddelen" betreft, benadrukken verzoeksters dat de commissaris-generaal begrip heeft voor het feit dat eerste verzoekster geen klacht indiende. Zij benadrukken tevens dat eerste verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud coherent heeft uiteengezet waarom er geen bescherming mogelijk was. Zij menen dat deze verklaringen tevens bevestigd worden door objectieve informatie en citeren hierbij uit de UNHCR "*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Colombia*" van september 2015. Zij menen dan ook dat hen bezwaarlijk kan worden verweten dat zij de Colombiaanse autoriteiten niet vertrouwden en hierom geen interne rechtsmiddelen aangesproken hebben. De Colombiaanse autoriteiten zijn immers niet in staat verzoeksters te beschermen tegen hun vervolgers, aldus verzoeksters.

Op grond van het voorgaande hebben verzoeksters een risicoprofiel en is hun relaas geloofwaardig. Zij werden eerder het slachtoffer van bedreigingen omwille van hun (toegeschreven) politieke overtuigingen. Verzoeksters citeren in dit verband uit artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en menen dat er, in het licht van het voorgaande, geen goede redenen zijn om aan te nemen dat deze ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen, integendeel: zij achten het aannemelijk dat verzoeksters in geval van terugkeer mogelijk opnieuw geviséerd zullen worden. Zij achten de argumentatie van de commissaris-generaal dat zij geen risico meer zouden lopen aangezien eerste verzoekster haar activiteiten heeft stopgezet en Ibagué heeft verlaten "*niet ernstig*". Zij menen dan ook dat er, conform artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat zij een risico op vervolging lopen.

Wat verzoeksters' nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet betreft, benadrukken zij dat de commissaris-generaal impliciet erkent dat de veiligheidssituatie in Tolima aanleiding geeft tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, gezien zij toepassing maakt van een intern vestigingsalternatief.

Zij wijzen er verder op dat er, in weerwil van de samenwerkingsplicht van de commissaris-generaal, geen recente informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier. De COI Focus "*Republique de Colombia. Situation sécuritaire*" van juni 2018 is ouder dan één jaar op het moment dat de bestreden beslissingen werden genomen. Verzoeksters citeren in dit verband naar rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat van de commissaris-generaal verwacht wordt dat hij, rekening houdend met het evolutief karakter van de veiligheidssituatie in conflictgebieden, geactualiseerde informatie bijvoegt om de beslissing te staven. Een document van zes maanden oud werd niet actueel geacht. Verzoeksters menen dat dezelfde redenering kan worden toegepast *in casu*.

Verzoeksters menen bovendien dat dit des te meer het geval is nu uit de voormelde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia in 2017 en 2018 verslechterde en dat recentere informatie aantoont dat de veiligheidssituatie in 2018 nog aanzienlijk verslechterde ten opzichte van 2017. Verzoeksters verwijzen in dit verband naar informatie van OCHA (verzoekschrift, stuk 12) en voeren hierbij aan dat de onrustwekkende cijfers die hieruit blijken het belang van actuele informatie over de veiligheidssituatie in Colombia onderlijnt. Dit wordt volgens verzoeksters tevens bevestigd door de door hen neergelegde informatie van het ICRC (verzoekschrift, stukken 13 en 14). Deze gezaghebbende organisatie stelt dat er in vele regio's van Colombia nooit sprake is geweest van vrede en dat de situatie ernstig achteruitgang in vele gevallen, zoals blijkt uit de cijfers die verzoeksters bespreken in hun verzoekschrift. Volgens de analyse van deze organisatie zijn er huidig vijf gewapende conflicten aan de gang in Colombia die het dagelijks leven van miljoenen Colombianen treffen, zowel op het platteland als in de stedelijke gebieden. De prognose van de organisatie is ook pessimistisch wat de evolutie betreft van de situatie. Van een verbetering of hoop op verbetering is er geen sprake.

Wat de toepassing van een intern vestigingsalternatief betreft, merken verzoeksters op dat de bewijslast voor de beschikbaarheid van een intern vestigingsalternatief bij de commissaris-generaal ligt. Zij lichten hierbij toe dat: "*Het komt het CGVS toe om dit gebied duidelijk aan te duiden. In zijn beslissing duidt het CGVS Bogota aan enerzijds, maar verwijst naar de redelijkheid om zich in één van de grote Colombiaanse steden vestigt. Echter kan de beslissing enkel worden bekritiseerd ten aanzien van Bogota, aangezien er geen ander stad vermeld wordt en het aan het CGVS toekomt om het intern vluchtalternatief duidelijk aan te duiden. Men kan van verzoekster niet verwachten dat zij zou moeten aantonen dat er geen veilig en redelijk intern vluchtalternatief bestaat in alle grote Colombiaanse steden, aangezien dit concept niet verder bepaald wordt. Dit zou immers een omkering van de bewijslast inhouden.*"

Verzoeksters stellen verder, na een korte theoretische toelichting, dat bij de toepassing van een intern vestigingsalternatief rekening moet worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en hun persoonlijke omstandigheden.

Verzoeksters citeren in dit verband vooreerst naar de voormelde UNHCR *Guidelines* met betrekking tot de redelijkheidsanalyse bij de toepassing van een intern vestigingsalternatief. Zij lichten hierbij toe dat:

“De omstandigheid dat verzoekster al slachtoffer was van bedreigingen door de Aguilas Negras is dus doorslaggevend om te besluiten of verzoekster in Bogota al dan niet een risico op vervolging loopt.

Het CGVS lijkt dit ook te erkennen, of is op zijn minst tegenstrijdig wanneer hij stelt enerzijds dat verzoekster zich zou kunnen vestigen in Bogota aangezien zij deed wat er van haar geëist werd door de Aguilas Negras, en dat zij zich daar kan vestigen aangezien de bedreigingen niet geloofwaardig zijn. Echter uit de guidelines blijkt dat een intern vluchtalternatief enkel veilig is indien er geen geloofwaardigheid wordt geboden aan het relaas van verzoekster. Aangezien het relaas van verzoekster geloofwaardig is kan men niet besluiten dat er in Bogota een veilig intern vluchtalternatief mogelijk is.

Dit is trouwens ook bevestigd door recente informatie die aantoonde dat de Aguilas Negras ook in Bogota actief is. Dit blijkt heel duidelijk uit stuk n° 15 waar de Defensor del Pueblo een spoedoproep doet aan de Minister van Binnenlandse Zaken omwille van aanwezigheid en bedreigingen van de burgerbevolking van delen van Bogota. Hij vermeldt er heel duidelijk de aanwezigheid van verschillende gewapende groepen, waaronder de Aguilas Negras. Er bestaat dus een risico op vervolging voor verzoekster in Bogota en het statuut van vluchteling moet worden erkend.

Wat de redelijkheid van een intern vluchtalternatief betreft kan de kritiek rond de actualiteit van de informatie hernoemen in de COI Focus hier worden herhaald. De aanzienlijke verergering van de algemene toestand in Colombia rechtvaardigt een actualisatie van deze algemene informatie. De analyse van de redelijkheid van een intern vluchtalternatief dient immers te gebeuren op basis van actuele informatie, wat in casu niet het geval is.

De door het CGVS aangehaalde elementen die betrekking hebben op de persoonlijke situatie doen hieraan geen afbreuk.

Aangezien het CGVS impliciet erkent dat de situatie in haar streek van herkomst in Colombia de toekenning van de subsidiaire bescherming rechtvaardigt, moet de subsidiaire bescherming worden toegekend.”

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegen verzoeksters volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- een niet-vertaald attest van M.E.H.R. van 10 juli 2019 (stuk 4);
- een niet-vertaalde e-mail van verzoekster van 28 december 2018 (stuk 5);
- informatie van de website van de Colombiaanse politie (stuk 6);
- een niet-vertaalde e-mail van de Colombiaanse politie van 20 januari 2019 (stuk 7);
- een niet-vertaalde e-mail van verzoekster aan de Colombiaanse politie van 23 januari 2019 (stuk 8);
- een niet-vertaald attest van G.B. van juli 2019 (stuk 9);
- foto's van verzoeksters politieke activiteiten na haar aankomst in België (stuk 10);
- het rapport *“Situation de derechos humanos y derecho internacional humanitario en Colombia 2018”* van het Defensoría del Pueblo van april 2019 (stuk 11);
- het rapport *“Colombia. Situation humanitaria”* van januari 2018 – maart 2019 (stuk 12);
- het artikel *“Colombia: Between war and indifference. Humanitarian challenges in 2019”* van ICRC van 28 maart 2019 (stuk 13);
- het artikel *“Humanitarian situation in Colombia worsened during 2018”* van ICRC van 28 maart 2019 (stuk 14);
- het rapport *“Alerta Temprana de inminencia n° 030-18”* van Mauricio Redondo Valencia van 3 april 2018 (stuk 15).

Stuk 4 bevindt zich in het administratief dossier van eerste verzoekster (Documenten, stuk 12, nr. 13c).

2.1.3. In een aanvullende nota van 7 januari 2021 brengt de commissaris-generaal de COI Focus *“Colombia. Veiligheidssituatie”* van Cedoca van 27 juli 2020 ter kennis.

2.1.4. In een aanvullende nota van 21 januari 2021 voegen verzoeksters volgende stukken toe:

- een USB-stick met oproepen gekregen door de broer van eerste verzoekster met een transcriptie en een beëdigde vertaling van deze transcriptie (stuk 1);

- bedreigingen ontvangen door eerste verzoekster via facebook met beëdigde vertaling (stuk 2);
- beëdigde vertalingen van de stukken 4-6, 8-9, 11 en 15 van het verzoekschrift (stukken 3-9).

2.2. De Raad onderzoekt de verzoeken om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeksters al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeksters geschonden achten, en een theoretische uiteenzetting over deze bepalingen, laat op zich niet toe om vast te stellen dat zij nood hebben aan internationale bescherming.

2.3. Verzoeksters slagen er niet in hun nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeksters' verweer in het verzoekschrift in wezen beperkt blijft tot het herhalen van hun verklaringen, het volharden in de geloofwaardigheid van hun relaas en het minimaliseren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissingen niet weerleggen, noch in een ander daglicht stellen.

In de bestreden beslissing in hoofde van eerste verzoekster, die werd overgenomen in de bestreden beslissing in hoofde van tweede verzoekster, werd vooreerst op pertinente en correcte wijze geoordeeld als volgt:

"In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat uw verzoek om internationale bescherming een laattijdig karakter vertoont. U bent op 21 september 2018 in België toegekomen, maar uit het administratief dossier blijkt dat u pas op 16 november 2018 de pre-screening hebt doorlopen om op 10 december 2018 het verzoek te kunnen indienen. Het is vreemd dat u, die verklaart naar België te zijn afgereisd omdat u voor uw leven vreesde (CGVS, p.12,18), zo lang zou talmen om bescherming te zoeken. Uw uitleg als zou u in België moeten wachten op een afspraak met een ngo om u wegwijs te maken in de procedure kan niet volstaan aangezien u in België een vriend hebt wonen, J.P., op wiens advies u naar België bent gekomen (CGVS, p.11,18) en die u derhalve deze informatie ook had kunnen bezorgen. Dat u niet zo snel mogelijk bescherming probeerde verkrijgen ondermijnt in ernstige mate de door jullie beweerde vrees die aan de basis ligt van het verzoek om internationale bescherming."

Verzoeksters voeren in hun verzoekschrift geen concrete of dienstige argumenten aan die dit motief kunnen weerleggen of in een ander daglicht stellen. Bijkomend stelt de Raad vast dat geen bewijzen werden voorgelegd van hun contact en de inhoud ervan met de ngo waarvan sprake.

De bestreden beslissing in hoofde van eerste verzoekster, die werd overgenomen in de bestreden beslissing in hoofde van tweede verzoekster, oordeelde verder nog terecht dat:

"Voorts dient gewezen te worden op inconsistenties die uw beweerde vrees verder ondermijnen. Om te beginnen is het bijzonder merkwaardig dat u na het ontvangen van de dreigbrief, de aanleiding tot uw vlucht uit Colombia, nog drie maanden in Ibagué bent blijven wonen, zij het op het adres van uw broer. U bent immers pas in september 2018 naar uw andere broer in Bogota getrokken (CGVS, p.12). Dat u een vrees voor uw leven inroept gebaseerd op een dreigbrief waarin u wordt opgedragen om Ibagué te verlaten valt moeilijk te rijmen met een maandenlang verblijf in dezelfde stad. Dit geldt des te meer daar uw andere broer in Bogota woont (CGVS, p.10), een stad die u geregeld bezocht om er deel te nemen aan vergaderingen en marsen (CGVS, p.15) en waar u een paspoort bent gaan halen in 2015 omdat alles er sneller gaat (CGVS, p.16). Al deze zaken doen toch vermoeden dat u voldoende vertrouwd bent met de hoofdstad om er al dan niet op tijdelijke basis te gaan schuilen voor het gevaar dat u zegt te vrezen. De vraag rijst trouwens ook waarom u in september 2018 plots toch besloot om Ibagué te verlaten, aangezien u na de dreigbrief die u had ontvangen in juni 2018 nooit meer iets hebt gehoord van de Aguila Negras (CGVS, p.16), net zomin als uw familie (CGVS, p.16)."

Verzoeksters stellen in hun verzoekschrift dat geen vragen werden gesteld over de omstandigheden van hun verblijf in Ibagué, doch dat uit hun verklaringen blijkt dat zij er gedurende een periode van maanden ondergedoken leefden.

De Raad merkt echter op dat dit verweer geen afbreuk doet aan de pertinente en correcte vaststelling in de bestreden beslissingen dat verzoeksters' maandenlange verblijf in Ibagué klemmt met hun verklaringen dat zij vrezen voor hun leven omwille van een dreigbrief waarin werd opgedragen om Ibagué te verlaten.

Er kan in dergelijk geval immers redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeksters zo snel mogelijk maatregelen zouden nemen om deze stad te verlaten. Zij voeren in hun verzoekschrift nog aan dat het moeilijker was om sneller te gaan wonen bij de halfbroer van eerste verzoekster in Bogota omdat hij weinig plaats heeft, met zijn eigen familie woont en niet de zoon is van tweede verzoekster, alsook dat een tijdelijk verblijf bij haar broer pas een mogelijkheid werd toen zij al een perspectief hadden om het land te verlaten. De Raad is echter van oordeel dat voormelde beweringen te lichtvoetig zijn om verzoeksters' langdurige verblijf in Ibagué, waar zij beweren te worden gevisieerd, te verklaren. Immers, indien verzoeksters werkelijk gevisieerd werden in Ibagué, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat zij en hun familieleden sneller de nodige maatregelen zouden nemen om hen te vrijwaren van de door hen ondergane bedreigingen, ongeacht de door verzoeksters aangevoerde praktische bezwaren. Verzoeksters voeren verder aan dat de lange duur van hun verblijf in Colombia te wijten is aan de stappen die zij moesten ondernemen om hun reis voor te bereiden naar België, doch de Raad merkt op dat van verzoeksters, die verklaren een gegronde vrees voor vervolging te hebben in hun land van herkomst, redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij de nodige maatregelen nemen om zo snel mogelijk het land te verlaten. De Raad merkt hierbij nog op dat uit de beschikbare informatie blijkt dat verzoeksters reeds in het bezit waren van paspoorten afgegeven in 2013 en 2015, en eerste verzoekster verklaarde dat zij in het verleden visumvrij naar Argentinië en Mexico reisde (administratief dossier eerste verzoekster, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 7), zodat kan worden aangenomen dat verzoeksters over de mogelijkheid zouden beschikken om hun land van herkomst sneller te verlaten, en wat ook moeilijk te rijmen is met de keuze om naar België af te reizen. Verzoeksters' laattijdige vertrek uit Ibagué en Colombia ondermijnt aldus wel degelijk de ernst en geloofwaardigheid van de door hen aangehaalde vrees voor vervolging.

In de bestreden beslissing in hoofde van eerste verzoekster, die werd overgenomen in de bestreden beslissing in hoofde van tweede verzoekster, werd verder nog met reden gesteld dat:

"De vrees die u inroept wordt verder gerelativeerd door de vaststelling dat u volstrekt niet op de hoogte bent van andere activisten of politici die door de Aguilas Negras werden gevisieerd (CGVS, p.17-18). Het is zeer vreemd dat u niet op de hoogte bent van de situatie in Ibagué, zeker omdat u daar nog enkele maanden bent gebleven. Dat u speculeert dat u niet de enige was die werd bedreigd maar dat mensen dergelijke dreigementen voor zich houden (CGVS, p.18) neemt niet weg dat u kennelijk geen enkele poging hebt ondernomen om te weten te komen wie de Aguilas Negras nog in het vizier hadden, wat u zou toelaten om in te schatten hoe acuut de dreiging voor iemand in uw positie was. Deze desinteresse in het lot van uw medestanders wekt verwondering, aangezien inderdaad niet in te zien valt dat u als enige zou zijn bedreigd. U was immers niet de enige activiste in Ibagué, en duidelijk minder hooggeplaatst dan de burgemeester en zijn entourage die uw ideologie delen (CGVS, p.8). Het eerste artikel dat u hebt neergelegd verwijst trouwens naar een algemene bedreiging die, blijkens de informatie die is toegevoegd aan het administratieve dossier, naar de e-mailadressen van lokale leiders werd gestuurd waarna de organisaties waarvan ze lid waren van de burgemeester eisten dat die de veiligheid van alle leden zeker zou stellen. In die context moet er sinds 24 mei 2018, de datum dat dit communiqué werd uitgestuurd, toch gesproken zijn over de dreiging vanuit de Aguilas Negras. Dat u enerzijds verwijst naar de algemene situatie door persartikels neer te leggen, maar kennelijk niet op de hoogte bent van de toestand voor uw vertrek, is een laatste punt dat uw geloofwaardigheid schaadt."

Verzoeksters' verweer in het verzoekschrift blijft in wezen beperkt tot het herhalen van de verklaringen van eerste verzoekster dat personen dergelijke bedreigingen voor zichzelf houden en dat dit tevens kan blijken uit de beschikbare informatie. De Raad merkt evenwel op dat dergelijk verweer geen afbreuk doet aan de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing dat uit de verklaringen van eerste verzoekster blijkt dat zij geen interesse lijkt te hebben en niet op de hoogte is van de situatie van andere politiek activisten, hoewel uit de informatie die zij zelf neerlegt (administratief dossier eerste verzoekster, Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 12, nr. 11) blijkt dat verschillende lokale leiders van de organisatie Colombia Humana, waarbij eerste verzoekster actief was, bedreigd werden. Aldus is de Raad van oordeel dat van eerste verzoekster, die verklaart bedreigd en gevisieerd te worden omwille van haar politieke activiteiten, redelijkerwijze mag worden verwacht dat zij tracht meer informatie te bekomen over politieke medestanders omtrent dergelijke bedreigingen en interesse vertoont in haar en hun situatie. Eerste verzoeksters onwetendheid en haar nalatige handelingen om zich te informeren wijzen dan ook op een gebrek aan interesse in haar hoofde en doen aldus ernstige twijfels rijzen over de ernst van de door verzoeksters aangehaalde vrees voor vervolging.

De bestreden beslissing in hoofde van eerste verzoekster, die werd overgenomen in de bestreden beslissing in hoofde van tweede verzoekster, stelde bovendien op pertinente en correcte wijze dat:

"Overigens hebt u gedurende die periode ook geen andere stappen gezet om hulp of bescherming te zoeken."

Daar waar het commissariaat-generaal er eventueel begrip voor zou kunnen opbrengen dat u geen klacht wilde indienen bij de politie omdat dit u werd verboden in de dreigbrief, valt toch moeilijk te aanvaarden dat u ook geen enkele andere stap hebt gezet. U werkt al sinds 2016 samen met de burgemeester, die net als u lid is van MAIS (CGVS, p.8) en die van plan was om u een job aan te bieden (CGVS, p.12). Hoewel u denkt dat de burgemeester zou kunnen optreden tegen de Aguilas Negras weet u niet of hij echt iets deed (CGVS, p. 17) en u hebt na de dreigbrief niet met hem gesproken over de situatie waarin u zich bevond (CGVS, p.13). Ondanks de talrijke artikels die u hebt neergelegd waaruit blijkt dat dergelijke dreigementen vaak voorkomen in Colombia, hebt u ook geen hulp of advies gevraagd aan de politieke bewegingen MAIS en Colombia Humana (CGVS, p.14). Aangezien u ook bij die twee bewegingen hooggeplaatste personen kent (CGVS, p.4,5) en u door uw politieke activiteiten in de problemen geraakte, is het zeer merkwaardig dat u dat hebt nagelaten. Het mag redelijkerwijs verondersteld worden dat doorwinterde politici en activisten van MAIS en Colombia Humana ervaring hebben met dit soort situatie en u met raad en daad zouden kunnen bijstaan. Dat u helemaal klaar was met de politiek en niet meer met hen wilde spreken (CGVS, p.14) weegt zeer licht als uitleg. U voegt er ook aan toe dat u moest denken aan de veiligheid van uw dochter en moeder (CGVS, p.14) iets wat zoals eerder vastgesteld kennelijk niet zo ver ging dat u de stad Ibague zou verlaten, en daarom sterk gerelativeerd moet worden. In elk geval ondermijnt uw gedrag de door u beweerde vrees. Zelfs in het getuigschrift dat voor u werd geschreven door de campagnedirecteur van G.P. op 19 februari 2019, dus ruim nadat u in België een verzoek tot internationale bescherming had ingediend op basis van uw politieke activiteiten, wordt geen enkele melding gemaakt van enige problemen die u daardoor had ondervonden (CGVS, p.17). U zou na aankomst in België nochtans wel hebben verteld aan de campagnedirecteur dat u doodsbedreigingen kreeg, volgens uw moeder (CGVS moeder, p.10). U bevestigt dat zelf ook (CGVS, p.17). Zelfs in dat geval blijft de vaststelling dat u geen enkel stuk hebt voorgelegd waarin vermeld wordt dat u problemen hebt gekend door uw politieke activiteiten. Aangezien een anonieme dreigbrief door eender wie geschreven kan zijn en de echtheid ervan op geen enkele manier kan worden nagegaan, dient te worden besloten dat bovenstaande vaststellingen over het gebrek aan bevestiging in ernstige mate afbreuk doen aan uw geloofwaardigheid."

Verzoeksters voeren in hun verzoekschrift aan dat eerste verzoekster impulsief besliste dat de veiligheid van haar familie belangrijker was dan haar politiek engagement en menen dat dit aantoonde dat zij de bedreigingen vanaf het begin serieus heeft genomen en gehandeld heeft om het risico zo klein mogelijk te houden door zich te conformeren aan wat er van haar geëist werd. De Raad wijst er in dit verband op dat dit verweer dient te worden gerelativeerd doordat, zoals hierboven werd opgemerkt, verzoeksters, in weerwil van hetgeen de dreigbrief eiste, nog drie maanden in Ibague hebben verbleven, hoewel van hen kan worden verwacht dat zij zo snel mogelijk de stad waar zij geïsoleerd werden zouden verlaten. De Raad is bovendien van oordeel dat van eerste verzoekster, die blijkens haar verklaringen in het verzoekschrift niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om Ibague vroeger te verlaten, wel kan worden verwacht dat zij, zolang zij nog in Ibague moet verblijven, stappen zou zetten om hulp of bescherming te bekomen van haar politieke contacten, zodat zij zich zou kunnen vrijwaren van vervolging tijdens haar verblijf in Ibague. Dat de ontvangen dreigbrief vermeldt dat verzoekster de bedreigingen niet mag melden is te lichtvoetig om te verklaren waarom verzoekster haar politieke contacten niet in vertrouwen nam en hen om raad zou kunnen vragen over hoe zij dient om te gaan met deze bedreigingen zolang zij nog in Ibague verblijft. Waar verzoeksters nog aanvoeren dat uit de beschikbare informatie en het neergelegde attest (verzoekschrift, stuk 4) blijkt dat Colombia Humana eerste verzoekster niet zou kunnen helpen bij de bedreigingen, hetgeen een andere reden vormt waarom zij deze bedreigingen niet heeft gemeld, merkt de Raad op dat uit het neergelegde attest blijkt dat M.E.H.R., een medewerker van Colombia Humana, verzoekster adviseert om contact op te nemen met Colombia Humana in Tolima, waaruit kan worden afgeleid dat hij van oordeel is dat deze organisatie eerste verzoekster zou kunnen ondersteunen bij de door haar ondergane bedreigingen.

Waar verzoeksters nog aanvoeren dat eerste verzoekster niet gevraagd heeft aan M.E.H.R. om in het eerste door haar neergelegde attest (administratief dossier eerste verzoekster, Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 12, nr. 13c) de bedreigingen te bevestigen omdat zij dit attest neerlegde ter staving van haar politieke activiteiten en dacht dat het neerleggen van de dreigbrief voldoende zou zijn om te overtuigen, merkt de Raad op dat het aan verzoeksters toekomt om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moeten een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Aldus kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeksters zo veel mogelijk stukken zou trachten te bekomen die de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten zouden kunnen staven, zodat hun verweer dat

zij het niet nodig vonden om de door hen ondergane bedreigingen te laten bevestigen door M.E.H.R., niet kan worden aanvaard ter verschoning van de vaststellingen in de bestreden beslissingen.

Verzoeksters leggen thans in hun verzoekschrift nieuwe stukken neer die de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten kunnen staven. De Raad merkt in deze vooreerst op dat de neergelegde attesten van M.E.H.R. en G.B. (verzoekschrift, stukken 4 en 9) werden opgesteld in juli 2019, na kennisgeving van de bestreden beslissingen, en aldus een duidelijk gesolliciteerd karakter vertonen. Bovendien zijn de vermeldingen in deze attesten dat verzoeksters bedreigd werden, louter gebaseerd op de verklaringen van eerste verzoekster, nu verzoeksters duidelijk aangaven dat eerste verzoekster haar politieke contacten pas op de hoogte heeft gesteld van de bedreigingen nadat zij Ibagüe heeft verlaten en zich in België bevond (administratief dossier eerste verzoekster, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 17; administratief dossier tweede verzoekster, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 10). Aldus bieden deze attesten onvoldoende objectieve bewijswaarde ter staving van de ingeroepen vervolgingsfeiten. De neergelegde mail van eerste verzoekster aan Colombia Humana (verzoekschrift, stuk 5) heeft aldus evenmin objectieve bewijswaarde ter staving van de door verzoeksters aangevoerde feiten. De Raad merkt hierbij nog op dat verzoeksters dit document laattijdig neerleggen, gezien uit de mail blijkt dat deze werd verzonden op 28 december 2018, nog voordat verzoeksters hun persoonlijke onderhouden aflegden bij de commissaris-generaal op 29 maart 2019. De neergelegde documenten betreffende de klacht die verzoekster ingediend heeft bij de Colombiaanse politie (verzoekschrift, stukken 7-8), worden eveneens laattijdig neergelegd, gezien deze dateren van januari 2019. De Raad benadrukt dat artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat verzoeksters alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk moet aanbrengen, waaronder hun verklaringen en alle documentatie of stukken in hun bezit met betrekking tot hun identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom zij een verzoek om internationale bescherming indienen. Het ontbreken van bepaalde elementen vormt een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoeksters' relaas, tenzij de verzoeksters een bevredigende verklaring hebben gegeven voor het ontbreken ervan. Het verweer in het verzoekschrift dat verzoeksters deze documenten niet heeft neergelegd tijdens de persoonlijke onderhouden omdat eerste verzoekster nooit een antwoord ontving op haar mail naar Colombia Humana en een klacht bij de politie indiende voor afpersing, hoewel zij eigenlijk werd bedreigd, en dacht dit een "*negatief effect*" zou hebben, biedt geen afdoende verklaring of verschoning voor het laattijdig neerleggen van deze documenten ter staving van hun relaas.

Verzoeksters geven in hun verzoekschrift bovendien zelf aan dat er een plausibele uitleg bestaat waarom eerste verzoekster een klacht indiende bij de Colombiaanse politie voor afpersing, zodat zij geen reden hadden om deze documenten niet reeds tijdens de persoonlijke onderhouden neer te leggen. Verder merkt de Raad nog op dat uit de neergelegde documenten wel kan blijken dat eerste verzoekster een klacht heeft ingediend bij de Colombiaanse politie via het internet terwijl zij al in België verbleef. Doordat de klacht echter zonder echt gevolg bleef, is de Raad van oordeel dat de door verzoeksters ingeroepen bedreigingen en de voorgehouden vervolging niet wordt gestaafd aan de hand van deze klacht.

De door verzoeksters neergelegde foto's (verzoekschrift, stuk 10) zijn louter dienstig ter bevestiging van eerste verzoeksters politieke profiel en haar politieke activiteiten in België, die in de huidige stand van het onderzoek niet worden betwist, doch deze kunnen de aangehaalde vervolgingsfeiten niet staven. Uit de toelichting bij deze foto's blijkt dat eerste verzoekster aanwezig was in april 2019 op een mars en bijeenkomst die zich van Parijs via Brussel naar Den Haag begaf om het lot van politieke en sociale leiders in Colombia onder de aandacht te brengen (Documenten, stuk 12, nr. 17). Verzoeksters tonen hiermee echter niet aan dat de bestreden beslissing haar profiel verkeerd inschat.

Waar verzoeksters in hun aanvullende nota nog opnames en transcripties neerleggen van oproepen die de broer van eerste verzoekster zou hebben ontvangen en waarbij naar eerste verzoekster werd gevraagd en bedreigingen die eerste verzoekster zou hebben ontvangen op facebook, merkt de Raad op dat deze stukken andermaal laattijdig werden neergelegd, gezien uit de stukken blijkt dat de telefoonoproepen dateren van mei 2019 en de facebookberichten van juli 2019. Verzoeksters geven in hun aanvullende nota van 21 januari 2021 geen verklaring waarom zij deze documenten pas dusdanig laat in de procedure neerleggen. Indien verzoeksters zouden willen steunen op de noodzaak om een vertaling voor te leggen, merkt de Raad op dat de meerderheid van de stukken in de aanvullende nota al op 30 januari 2020 werden vertaald, terwijl de vertaling van de bedreigingen in 2019 via facebook en telefoon dateert van 7 december 2020, wat uiteraard verdere vragen oproept.

Hoe dan ook is de Raad van oordeel dat de neergelegde opnames en facebookberichten geen objectieve bewijswaarde bezitten, gezien deze makkelijk kunnen worden geënceneerd en de authenticiteit ervan aldus niet kan worden aangetoond. De Raad acht het bovendien niet geloofwaardig dat de bende Aquilas Negras eerste verzoekster in mei en juli 2019, toen zij Colombia reeds geruime tijd had verlaten, plots opnieuw zou viseren en bedreigen, terwijl de dreigbrief die zij van hen ontving dateert van 22 juni 2018 en zij nadien geen bedreigingen meer heeft ontvangen, hoewel zij tot september 2018 in Colombia verbleef. Dergelijke vaststellingen doen verder afbreuk aan de bewijswaarde van de door verzoekster neergelegde documenten.

Waar verzoeksters in hun verzoekschrift aanvoeren dat zij tijdens de persoonlijke onderhouden amper werden bevraagd over de kern van hun relaas, zijnde het feit dat eerste verzoekster op 22 juni 2018 een dreigbrief heeft ontvangen, merkt de Raad op dat dit gegeven op zich geen afbreuk doet aan voormelde motieven in de bestreden beslissing die op zich kunnen volstaan om te besluiten dat verzoeksters de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk maken. Ook het feit dat verzoeksters op het eerste gezicht coherente verklaringen hebben afgelegd tijdens hun persoonlijke onderhouden, kan op zich geen afbreuk doen aan de pertinente en correcte motieven in de bestreden beslissing. Dergelijk verweer laat aldus geen andere beoordeling toe met betrekking tot de geloofwaardigheid van de door verzoeksters aangehaalde vervolgingsfeiten.

Waar verzoeksters aanvoeren dat de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten bevestigd worden door algemene landeninformatie over de bedreigingen aan politiek activisten in Colombia, merkt de Raad op dat, hoewel de subjectieve vrees van verzoeksters dient te worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst, dit geen afbreuk doet aan het feit dat verzoeksters hun persoonlijke vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk dienen te maken. Verzoeksters blijven hier evenwel in gebreke. De door verzoeksters toegevoegde algemene landeninformatie (verzoekschrift, stukken 11 en 15) kan dan ook niet dienstig in rekening worden gebracht, nu verzoeksters in gebreke blijven om hun persoonlijke problemen aannemelijk te maken.

Betreffende de overige door verzoeksters neergelegde documenten, werd in de bestreden beslissing in hoofde van eerste verzoekster, die werd overgenomen in de bestreden beslissing in hoofde van tweede verzoekster, nog op pertinente en correcte wijze gemotiveerd als volgt:

“De overige documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. De paspoorten, geboorteaktes, huwelijksakte en ouderlijke toestemming tonen jullie identiteit, nationaliteit en burgerlijke staat aan, dewelke niet worden betwist. De door u neergelegde diploma's en diverse document betreffende uw werk als architect houden geen verband met de door u ingeroepen feiten. De persartikels die u hebt neergelegd handelen over de algemene situatie in Colombia, en niet over de door u ingeroepen feiten. De foto's van de kiescampagne, de bevestigingsbrieven en de flyer die u hebt neergelegd tonen uw politieke profiel aan, hetgeen ook niet wordt betwist in deze beslissing. De vliegtuigtickets tenslotte houden ook geen verband met de door u ingeroepen vrees.”

Verzoeksters voeren in hun verzoekschrift geen concrete of dienstige argumenten aan die deze motivering kunnen weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Voormelde motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, overgenomen door de Raad.

Waar verzoeksters nog aanvoeren dat onvoldoende rekening werd gehouden met het profiel van eerste verzoekster en de situatie in Colombia voor personen met dit profiel, merkt de Raad op dat, in zoverre verzoeksters hiermee verwijzen naar het profiel van eerste verzoekster als politiek activist, uit de beschikbare informatie niet blijkt dat louter eerste verzoeksters profiel als politiek activist zou volstaan om aan te tonen dat verzoeksters in Colombia werden gevisieerd of vervolgd of dat dit het geval zal zijn bij een terugkeer naar hun land van herkomst. Verzoeksters dienen de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken doch zij blijven hier, gelet op hetgeen voorafgaat, in gebreke.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters' beweerde problemen, zodat zij zich niet dienstig kunnen beroepen op voormeld artikel. Immers, de commissaris-generaal heeft verzoeksters' voorgehouden vervolging, hun beweerde ondergane ernstige schade of de ingeroepen bedreigingen terecht als ongeloofwaardig van de hand gewezen, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeksters een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeksters zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal bij aanvullende nota van 7 januari 2021 de beschikbare landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld met de COI Focus *“Colombia. Veiligheidssituatie”* van Cedoca van 27 juli 2020. Verzoeksters' betoog dat de informatie verouderd is, is dan ook niet langer dienstig.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan de FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI Focussen *“République de Colombia: Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 en *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 27 juli 2020, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in zijn aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Narino. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

Verzoeksters' betoog in het verzoekschrift is niet van die aard om afbreuk te doen aan bovenstaande analyse. De door verzoeksters toegevoegde bronnen (verzoekschrift, stukken 11-15) zijn immers minder recent dan de informatie waarop bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in Colombia is gesteund. Verzoeksters brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zou zijn.

Op basis van deze analyse besluit de Raad dat niet blijkt dat voor verzoeksters actueel een reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Het betoog in het verzoekschrift inzake de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoeksters is aldus niet langer dienstig, gezien uit hetgeen voorafgaat blijkt dat geen toepassing wordt gemaakt van een intern vestigingsalternatief.

Verzoeksters tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Colombia een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeksters hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP